

**Helsingin Lastenklinikan
osasto 10:n lapsipotilaiden tuki ry.
Varapuheenjohtaja Tapani Mäkinen
Finlandia-talo**

**Tervehdys
1.12.2006 klo 19.00**

Arvoisa konserttiyleisö,
hyvät naiset ja herrat,
hyvät ystävät

Kirjassa nimeltä Toivo sanotaan seuraavasti: Huolimatta siitä keitä olemme ja missä elämme, toivo on meille yhtä tärkeää kuin ilma, jota hengitämme. Olen vakuuttunut, että meitä täällä tänään läsnä olevia yhdistää halu rakastaa ja tukea, ylläpitää toivoa ja elämää.

Tämän iltainen joulukonsertti on järjestyksessään 17. ja kuten kaikki tiedämme, konsertin tuotto ohjataan kokonaisuudessaan syöpää sairastavien lasten hyväksi. Ihmisten aktiivinen ote ja asiaan tarttuminen on synnyttänyt toimintamallin, jonka arvo on paljon suurempi kuin vain taloudellisin mittarein mitattu. Vapaaehtoistyö Helsingin lastenklinikan osasto 10:n lapsipotilaiden tuki ry:n puolesta ansaitsee aina vain uuden kiitoksen ja arvonoitituksen.

Tänään järjestettävä konsertti on loistava esimerkki syöpälästen puolesta tehtävästä arvokkaasta työstä. Kaikkina näinä vuosina ovat lukemattomat esiintyvät taitelijat ja muut laajat taustajoukot tehneet mahdolliseksi konsertin järjestämisen ja toteuttamisen. Samanaikaisesti tuhannet yksityiset henkilöt ovat ojentaneet auttavan kätensä lastemme hyväksi. Kaikesta on syntynyt laajempi yhteisöllinen myönteinen kokemus. Yhdessä tekeminen ja siitä syntyvä kokemus synnyttää uusia voimavaroja ja toivon viesti kulkee eteenpäin.

Minulla on suuri ilo Lastenklinikan osasto 10:n lapsipotilaiden tuki ry:n varapuheenjohtajana esittää kaikille tämän iltaisen konsertin esiintyjille, toteuttajille sekä salin täyteiselle yleisölle lämpimät ja parhaimmat kiitoksemme osoittamastanne tuesta.

Tämän illan tähtisolisteina ovat baritoni Esa Ruuttunen ja nuori sopraano, ja uskallan sanoa, yksi tulevaisuuden valovoimaisia tähtiämme Anu Hostikka, jota erityisesti haluan kiittää, hän lupautui esiintymään konserttiimme vain vuorokauden varoitusajalla sopraano Päivi Nisulan sairastuttua. Kiitos kuuluu ehdottomasti myös Länsi-Helsingin Kamariorkesterille, jota johtaa Olli Vartiainen, Pakilan ala-asteen musiikkiluokkien kuorolle sekä ihanalle konserttimme juontajalle Barita Rosenströmille. Lämmin halaus ja kiitos kuuluu ehdottomasti myös tämän konsertin sielulle ja alullepanijalle, Helinä Keskiselle, joka vuosi vuoden jälkeen, kaikkien edellä mainittujen taiteilijoiden ohella, ilman korvausta, tukee yhdistyksemme toimintaan omalla vahvalla panoksellaan.

Kiitän myös osaston henkilökuntaa, joka vaativan ja raskaan työnsä ohella jaksaa valaa lapsiimme ja perheisiimme joka päivälle uutta uskoa sekä tukea niissä hetkissä, kun asiat ovat raskaimmat ja vaikeimmassa tilassa. Te olette omalla panoksellanne osoittaneet välittämistä, vastuullisuutta, rakkautta ja antaneet meille kaikille toivoa.

Hyvät naiset ja herrat,

Minulla on kunnia välittää konserttimme pitkäaikaisen suojelijan rouva Tellervo Koiviston tervehdys meille kaikille. Rouva Tellervo Koivisto on ulkomaanmatkan johdosta valitettavasti estynyt osallistumaan konserttiimme.

Arvoisa konserttiyleisö,

Tyttäreni, 14-vuotias Nora, on ollut osasto 10:n potilas kesästä 2002. Olemme perheenä eläneet tuosta ajankohdasta hyvin tiiviissä yhteydessä sairaalaan, joten tiedän mistä puhutaan kun puhutaan nk. suomalaisesta hyvinvointiyhteiskunnasta. Siihen kuuluu empaattisuus, ammattitaito ja luottamus – kun suomalainen ihminen on hädässä, häntä autetaan. Hyvät ystävät minä tiedän, puhun kokemuksesta – kiitollisuudella.

Noran kohtalona on ollut sairastua perustautiinsa yhä uudestaan, välissä vietettyjen terveiden vuosien jälkeen, silti meillä perheessä on kaikilla yhä edelleen vahva usko huomiseen – Noran parantumiseen. Tänään on hyvä päivä, se auttaa jaksamaan.

Arvoisa konserttiyleisö,
hyvät ystävät

tervehdykseni lopuksi haluan lukea Ulrich Schafferin kirjasta runon, joka sykähdyttää minua:

” Yhä uudelleen minä heittäydyn toivon varaan,
sillä minä tiedän että jokaisen muutoksen edellä kulkee toivo.
Minä en suostu epätoivoon, minä puolustaudun kaikkea kyynistä vastaan,
minä luovun kielteisyyden näkökulmasta, en anna tuholle valtaa.

Tällä en tarkoita sinisilmäisyyttä enkä helppohintaista optimismia,
joka sulkee silmät ja on kuin kaikki olisi hyvin.
En puhu ”kyllä kaikki järjestyy ”- asenteesta enkä tyhjästä loihdittavista ihmeistä,

vaan ihmisissä piilevästä toivon voimasta, jotka ovat käsittäneet olevansa tärkeitä lahjoineen, ja jotka raivaavat elämälle tilaa juuri silloin kun tuho leviää.
Minä puhun taistelusta välinpitämättömyyttä vastaan,
minä puhun rakkaudesta elämään ja uskosta joka varjelee elämää
eikä enää tunne sanaa ”vihollinen”.

Nautinnollista konsertti-iltaa ja toivon täyteistä Joulun alusaikaa.